

Herborg skriv

Niels's barndom

Sidst redigeret: 31. januar 2024

Indholdsfortegnelse

Niels's barndom i Herborg.....	3
--------------------------------	---

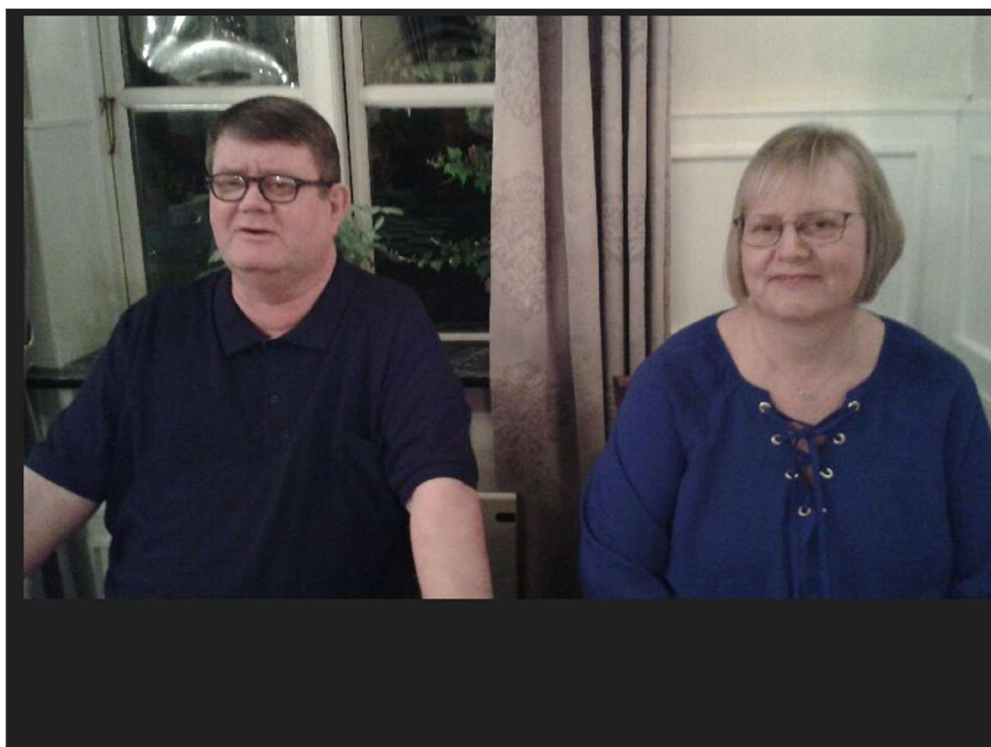
Niels's barndom i Herborg

Niels

Jeg er født i Herborg den 16. marts 1956 på Skolevej hvor jeg boede indtil 1979.

I 1979 flyttede jeg til Videbæk hvor jeg boede indtil januar 1984. Der flyttede jeg til Aarhus hvor jeg først boede i Risskov, derefter i Midtbyen og til sidst i Aarhus Vest.

I 2000 mødte jeg min nuværende hustru og flyttede til Randers hvor jeg stadig bor.

FIGUR 1: LOLA OG NIELS VISSING

Skole og arbejdsliv

Jeg gik i Herborg skole fra 1963, og derefter kom jeg til Videbæk skole i 3 år. Efter Videbæk skole begyndte jeg på Handelsskolen i Skjern hvor jeg i 1974 fik en handelseksamen.

Da jeg på det tidspunkt ikke vidste hvad jeg ville lave, ja så tog jeg de næste 2 år en Hf-eksamen fra gymnasiet i Tarm.

Efter HF så jeg en dag, en annonce fra Videbæk kommune, at de søgte elev til Skatteforvaltningen. Jeg søgte stillingen, og var så heldig at få den.

Så i slutningen af 1976 startede jeg i Videbæk kommune på Rådhuset i Videbæk.

Jeg var elev i to år, og efter elevtiden blev jeg fastansat som assistent i Skatteforvaltningen. Jeg havde nogle rigtig gode år hvor jeg arbejdede sammen med nogle rigtig gode kollegaer.

I 1984 fik jeg arbejde i Finansbogholderiet i Dansk Supermarked som jo lå i Aarhus. Derfor flyttede jeg til Aarhus hvor jeg fik en bolig i Risskov.

Jeg havde nogle rigtig gode år i Dansk Supermarked, men i 1988 valgte jeg, at søge en stilling i Regnskabsafdelingen hos DSB-restauranter og Kiosker A/S, hvor hovedkontoret også lå i Aarhus.

Jeg fik jobbet, og fik der nogle rigtig gode kollegaer og et rigtig spændende job. Jobbet indebar blandt andet, at jeg var med til at kontrollere nogle statusoptællinger i de kiosker som blev drevet af firmaet. Det var især i København der var behov for den kontrol, så gennem mange år var jeg i København minimum 4 gange om året.

I år 2000 fik jeg så lyst til igen at komme tilbage til det offentlige, og da jeg så, at det daværende Århus Amt søgte en intern revisor, ja så søgte jeg den stilling som jeg også fik.

Jeg startede i Amtet den 1. maj, og det sjove er, at samme dag, ja da startede min nuværende hustru også i Regnskabsafdelingen i Amtet.

Det varede ikke længe før Lola – min hustru – og jeg begyndte at komme sammen, og det var ikke så godt, at jeg så havde en kontrolfunktion overfor de samme institutioner som Lola skulle servicere.

Derfor kom jeg året efter til en stor institution i Aarhus der var bo- og dagcenter for psykisk sårbare personer.

Der var jeg indtil kommunalreformen i 2007 hvor Amterne jo blev nedlagt og erstattet af regioner. I den forbindelse blev jeg flyttet til Urbakken i Hammel hvor jeg også blev ansat i regnskabsafdelingen.

Jeg var på det tidspunkt bosiddende i Randers og Lola havde arbejde i Aarhus, så det var besværligt, at vi hver morgen skulle afsted til to byer.

Så i 2008 så jeg, at Aarhus kommune søgte en regnskabsmedarbejder til en institution for udviklingshæmmede personer.

Jeg søgte, og var heldig at få stillingen, og så kunne Lola og jeg igen køre sammen på arbejde.

Jeg var så i Aarhus kommune resten af mit arbejdsliv, lige indtil jeg i 2020 fik tilkendt en seniorpension. En pension som var en følge af, at jeg havde haft et par blodpropper, og ikke længere kunne holde til at arbejde.

I 2023 blev jeg så 67 år og fik min folkepension.

Jeg kan sige, at jeg har været meget heldig altid at have jobs hvor jeg kunne lide at være. Altid har jeg haft gode kollegaer og jeg har haft rigtig mange spændende opgaver gennem de mange år på arbejdsmarkedet.

Opvæksten

Jeg er enebarn og er vokset op på Skolevej 7 i Herborg. Jeg havde en rigtig dejlig barndom og min ungdom kan jeg heller ikke klage over.

Da jeg blev født arbejdede min far på Fiskbæk Briketfabrik, og min mor var hjemmegående. Den gang var der ikke noget der hed børnehaver i Herborg så jeg var derhjemme hos min mor medens far var på arbejde. Vor genbo var Agda og Arne Christensen, og de havde en søn på min alder, Aksel. Aksels mor, Agda blev aldrig kaldt for andet end Mitte.

Aksel og jeg legede meget sammen i de første år af mit liv. Aksel havde tre storesøstre, Solveig, Birgit og Grethe.

Dem både legede vi med og dem drillede vi efter bedste evne. Jeg tror de mange gange har været rigtig trætte af Aksel og jeg.

Tit hørte Aksel og jeg musik sammen med hans søstre og det var især Beatles der var det store hit for mig dengang.

Mor og far

Jeg havde et par dejlige forældre og havde en rigtig god barndom. Mor var som sagt hjemmegående de første mange år af mit liv, og far arbejdede. Først var han på Fiskbæk Briketfabrik hvor han de første år arbejdede med at grave kul op. Senere tog han eksamen til kedelpasser, og det arbejdede han så som i nogle år.

I midten af 1960'erne skiftede far arbejde fra Briketfabrikken til det der i dag hedder Arinco. Der blev han også ansat som kedelpasser, og det job havde han helt til sin pensionering.

Omkring 1970 begyndte min mor, at arbejde. Tidligere havde hun dog hjulpet en smule i Brødudsalget hvor hun hjalp med forskellige ting, bl.a. ekspederede hun når Elna, som havde Brødudsalget, skulle noget andet.

Men omkring 1970 begyndte mor, at arbejde med hjemmehjælp. I begyndelsen var det, som det vi i dag ville kalde "privat hjemmehjælp", men snart blev hun ansat i Videbæk kommune som hjemmehjælper. Mor kunne rigtig godt lide jobbet, og hun nød, at komme ud til de ældre som havde behov for hjælp. Nu var det jo sådan i Herborg, at stort set alle kendte alle, og de mennesker mor kom hos var jo også nogle som hun kendte ret godt. Så arbejdsdagene kunne godt blive lange, for der skulle jo også drikkes kaffe, og snakkes om løst og fast.

Juleaften 1985 blev mor pludselig syg, hun fik en blodprop. Hun kom afsted til sygehuset i Herning hvor hun blev indlagt. Allerede inden Nytårsaften kom hun hjem igen, men hun var ikke rask. Og allerede den 4. februar døde hun, efter at have haft det mere eller mindre dårligt siden hun blev udskrevet. Hun døde faktisk på den dag min far blev opereret for kræft første gang.

Far var derfor naturligvis indlagt på sygehuset, det var i Tarm, men alligevel ville han med til begravelsen, og det lykkedes da også for ham at komme.

Han kom dog aldrig rigtig hjem igen, men var mere eller mindre indlagt hele 1986 hvor han også var på Silkeborg Kurbad et stykke tid. Og den 22. december døde han.

Da jeg jo boede i Aarhus og arbejdede der, havde jeg et rigtig dårligt år, for jeg kunne ikke nå hjem til, at besøge far på sygehuset og til Herborg så ofte, som jeg gerne ville.

Husejer

De første år jeg levede, boede vi til leje på Skolevej 7. Men i midten af 1960'erne købte far huset af Laust Holm som hidtil havde ejet huset.

Huset var i ret dårlig stand, men det kostede også kun kr. 25.000, som dog var en del penge dengang.

Far gik straks i gang med at forbedre huset da han havde købt det, og bl.a. lavede han nyt toilet og bad.

Taget blev også udskiftet lidt senere, og der havde han hjælp af Mads Søndergaard, som var en meget dygtig tømrer.

Ellen og Stinne

I samme hus som mine forældre og jeg boede i, var der to andre boliger. Ellen Pedersen boede i den midterste bolig og Stinne Iversen i den sidste bolig.

Ellen var fra København og var en rigtig rar ældre dame som jeg holdt meget af at besøge. Ofte kom nogle af hendes børn og børnebørn på besøg, og jeg legede tit med børnebørnene.

En sjov ting var, at den dag Ellens børn skulle tilbage til København, ja så købte de altid rugbrød i Brødudsalget. De bestilte brødet den dag de kom så Elna kunne have det klar. Hele 10 brød købte de, da de syntes det var langt bedre end det de kunne købe hjemme.

Ofte var jeg inde hos Ellen for at spille musik for hende, på den båndoptager som jeg var meget stolt over at have. Det var dansktop som Ellen godt kunne lide – og da jeg også synes det var godt, kunne vi rigtig sidde og nyde musikken sammen.

Stinne var også en rar kvinde på samme alder som min far. Der kom jeg også engang i mellem, og især når hendes bror Ole var på besøg. Han havde boet mange år på Grønland og han viste ofte lysbilleder for os børn. Det var meget fascinerende for os børn at se de mange flotte billeder han havde.

Stinne lavede ofte æbleskiver til os børn – Aksel og jeg – da vi var mindre, og det var nogle virkelige gode nogen kan jeg huske.

Far købte huset midt i 1960'erne og da fulgte både Ellens og Stinnes bolig med i købet. Så blev far pludselig boligudlejer.

Dyr

I min barndom havde jeg en del dyr. Jeg havde i mange år en kat der hed Krumle, og det sjove af det var, at Krumle egentlig var Aksels, men den boede det meste af tiden hos os.

Da Krumle døde fik vi en kat der hed Flormelis, og også den kat var en dele kat mellem Aksel og mig.

I baghaven havde jeg i nogle år høns og kaniner havde jeg også i en periode. Da jeg blev træt af hønsene og kaninerne, ja så blev de solgt til slagteriet i Skjern. Spise dem selv, ja det havde vi bestemt ikke lyst til.

Sound of Music

Første gang jeg var i biografen var i 1965. Det var storfilmene Sound of Music jeg var nede at se. Det var Aksels tre søstre der sørgede for, at også Aksel, og jeg kom med i biografen.

Hvem der kørte os til Skjern husker jeg ikke, men ingen af søstrene var 18 år og dermed havde ingen af dem kørekort.

Jeg husker, at filmen gjorde et meget stort indtryk på mig, men jeg har aldrig genset den efterfølgende.

Øjenlæge

Jeg skelede ret meget på mit højre øje som lille. Og jeg husker med gru de besøg der var til øjenlægen i Herning.

Jeg kan her over 60 år senere stadig se venteværelset hos øjenlægen foran mig. Der blev forsøgt, at sætte et plaster for mit dårlige øje, men det eneste det hjalp på, ja det var, at jeg så lignede en sørøver.

Lidt efter jeg var fyldt 6 år blev det så besluttet, at jeg skulle opereres i øjet og operationen skulle foregå hos øjenlægen i Herning.

Da vi ikke havde bil i mit barndomshjem lejede far Peder Krogsgaard som var vognmand i Herborg, til at køre os til Herning.

Både mor og far var med og jeg husker stadig den rædsel jeg oplevede da vi sad i venteværelset, og ventede på, at jeg kunne komme ind på operationsstuen.

Som i en anden tegnefilm forsøgte jeg da også at flygte, og far fik kun lige akkurat fat i mig ude på trappen inden jeg var flygtet ned ad trapperne.

Men opereret blev jeg, og jeg husker stadig, at jeg havde bind for begge øjne. Et bind jeg skulle have på i to dage, og derefter kun på det opererede øje.

Jeg husker også, at mor og far havde købt et elektrisk tog til mig som jeg så fik, da jeg kom hjem. Den havde jeg ikke meget glæde af de første dage hvor jeg ikke kunne se, Jeg havde forbindelse på begge øjne, men senere blev det tog noget jeg legede rigtig meget med, og som jeg var utrolig glad for.

Operationen gik godt, men mit syn havde lidt skade på højre øje, og den dag i dag ser jeg ikke helt normalt med det.

Landbrugsmedhjælper

Bag vort hus på Skolevej havde Jens Chr. Jensen et af sine marker. En dag i midten af 1960'erne gik jeg bag huset, og så, at en mand var ved at hakke roer på marken.

Nysgerrig som jeg jo var, gik jeg ud for at tale med ham. Det viste sig, at det var Viggo Laursen, og han var karl hos Jens Chr. Jensen.

Vi snakkede, og Viggo foreslog, at jeg næste dag kom over til gården, og så stalden, og laden, og hvad der ellers var på en sådan gård.

Det gjorde jeg, og de næste mange år var jeg næsten hver dag på besøg på gården. Det varede ikke længe før jeg hjalp med både at fodre, og at arbejde i marken samt mange andre forefaldende ting.

Både Viggo og Jens var nogle rare mennesker, og jeg nød, at komme der.

Som tiden gik fik jeg flere og flere arbejdsopgaver, og jeg var meget stolt når jeg havde lært noget nyt.

En dag kom Gjøde Carlsen til gården. Han var kæreste med Inger og Jens Jensens datter Esther. Han skulle arbejde et stykke tid på gården. Gjøde var også en utrolig rar og dygtig mand, og jeg blev også meget glad for at hjælpe ham med de forskellige arbejdsområder der nu engang er på en gård.

Faktisk varede det ikke længe før jeg hver eneste dag efter skoletid kom på gården, og jeg nød, at hjælpe med flere og flere ting.

Inden længe fik jeg også lov, at køre traktoren, og jeg synes selv, at jeg hurtig blev ret god til at pløje.

Jeg fik ikke løn, men ofte fik jeg andre ting for min indsats – først af Jens senere af Gjøde, da han overtog gården.

De ting jeg fik kunne være en halv gris når der blev slagtet, det var æg, det var høns og kyllinger når der blev slagtet fjerkræ, og det var æbler, pærer og blommer.

Mor var glad for alt det jeg kom hjem med, og jeg fik så nogle lomme penge af hende for de mange gode ting.

Hver eftermiddag var vi inde i stuehuset for at drikke kaffe, og få en bolle, og det var altid meget hyggeligt. Jens's hustru, Ingrid, var samtidig min klasselærer på Herborg skole, og hun sørgede altid for en rigtig god stemning.

Selvom jeg som sådan ikke var ansat, ja så følte jeg mig som en vigtig del af det som blev lavet på gården. Jeg var da også rigtig glad, da Esther og Gjøde skulle giftes, at jeg var inviteret med til brylluppet. Festen foregik i skolens forsamlingshus, og det var en rigtig dejlig fest husker jeg tydeligt.

Vandværket

Mit barndomshjem på Skolevej 7 var nabo til byen vandværk. Vandværket blev passet af Harald Pedersen (Harald vejmand), og jeg fik ofte lov til at komme med ind i vandværket for at se hvad der foregik. Det var spændende, og jeg nød at komme med, for nysgerrig var jeg.

Jeg kan huske, at når det var varmt om sommeren, ja så måtte folk ikke bare vande løs på deres græsplæner mv. Ofte blev det sådan, at lige husnumre måtte vande på lige datoer, og ulige på ulige datoer. Jeg kan huske eksempler på, at folk ikke helt overholdt dette – og en enkelt gang kan jeg huske, at Harald var hurtig. Han lukkede simpelthen for vandet, fordi der var nogen der ikke overholdt reglerne. Så var der ingen i Herborg der havde vand.

Den arme stakkel der havde vandet uretmæssigt fik så skylden, og når vedkommende havde lovet bod og bedring, ja så lukkede Harald op igen.

Sprede sand

Vor genbo på Skolevej var Harald, som blev kaldt Harald Vejmand – og jeg kom ofte over til ham. Noget af det bedste jeg vidste var, at komme med ham ud at smide grus på vejene når det var glat i vintermånederne.

Utallige gange har jeg været med, og jeg arbejdede hårdt for at holde varmen.

Det var god motion jeg der fik, og samtidig fik jeg en god tur rundt i kommunen.

Tv

I mit barndomshjem havde vi ikke tv i de første af min leveår. Faktisk fik vi først tv i 1963 lige før Kennedy blev myrdet i USA. Jeg husker tydeligt de udsendelser der var i den anledning, og jeg husker også den frygt det gav mig at se tv, om det der er kaldt "Cubakrisen".

Inden vi fik tv, ja så var jeg af og til over ved Harald som boede lige overfor os for at kigge lidt, og jeg kom også hos Alfred som boede lidt længere oppe ad Skolevej.

Husker engang, at jeg sad hos Alfred og så tv og pludselig kom der en tiger springende inde i tvét. Kors hvor blev jeg forskrækket, og jeg hamrede mit hoved op i det bord som jeg sad under.

Sygdom

Engang i 1964 husker jeg, at mor og far stod ude i køkkenet og så meget alvorlige ud. Mor kiggede på fars ene øre, og jeg husker tydeligt, at de blev enige om, at far hurtigst mulig skulle gå til læge.

Det var godt han gjorde det, for det viste sig, at det var kræft der var i øret.

Far blev så indlagt på Aarhus Kommunehospital, og jeg husker stadig hvor bange jeg var for at det skulle ende helt galt.

Vi havde ikke bil i min barndomshjem, så mor tog offentlig transport når hun skulle besøge far, og en enkelt gang var jeg også med på besøg på sygehuset.

Det kunne jeg ikke lide, for dengang var der en meget grim duft af "sygehus", og jeg fik det faktisk dårlig af at være der.

Far blev opereret, og heldigvis blev han helt rask. Han fik fjernet en stor del af øret og lægerne tog noget hud fra hans pande, og lavede et nyt øre af det.

Rigtig dygtig gjort når man tænker på, at vi var i 1964.

Efter ca. 3 uger kom far hjem igen, og var erklæret helt rask. Dog skulle han de næste mange år til kontrol på sygehuset, men han mærkede aldrig senere noget til øret.

Skolen

Jeg startede i Herborg skole i august 1963, og jeg husker stadig den første dag ganske tydeligt. Aksel og jeg fulgtes sammen med vore mødre til skolen hvor vi den første dag havde fru Jensen, som jo altså også var Jens Chr. Jensens hustru.

Vi fik is kan jeg huske – is som blev købt i kiosken som lå lige ved siden af skolen.

Vi var en ret stor klasse, men der var kun 5 piger i klassen medens vi var mange drenge. I løbet af de næste år blev vi endnu flere drenge da både Kim og Søren kom til.

Jeg husker den dag i dag tydelig alle mine klassekammerater, og jeg synes vi havde en rigtig god klasse. Vi havde fru Jensen, Vilstrup, Fru Jeppesen, Fru Just og hr. Just gennem de 7 år vi gik på skolen – og det var alle dygtige og gode lærere.

Da jeg startede i 1. klasse hed skolelederen Gori – og jeg må erkende, at ham kan jeg ikke huske.

I dag er 4 af mine klassekammerater fra dengang desværre døde og det er:

Torben der døde i 2002

Kim der døde i 2005

Søren der døde i 2010 og endelig

Ole der døde i 2020.

FIGUR 2: HERBORG SKOLE I DAG, HVOR DET ER BLEVET EN FRISKOLE

Sløjd

I Herborg skole var der intet lokale til sløjdundervisning. Derfor blev vi i bus kørt til den nybyggede skole i Nr. Vium når vi skulle have sløjd.

Lad mig være ærlig, og sige, at sløjd aldrig har været noget for mig, og jeg har aldrig lavet noget som helst i sløjd, som var brugbar til noget som helst.

Men sløjd skulle vi have, og vi fik en lærer i Nr. Vium som hed Tunbo. Tunbo var fra Mors, og det kunne tydelig høres på ham.

Jeg husker ganske tydeligt, at han mange gange sagde: "Godt savet er halvt høvlet, godt høvlet er halvt pudset og godt pudset er færdigt arbejde".

Vi blev som sagt kørt i bus til Nr. Vium skole, og vi skulle jo også hjem til Herborg igen. Det skulle også foregå med bus, men et par gange har nogen af os åbenbart lavet så meget ballade, at vi blev sat af bussen og selv skulle finde hjem.

Skrivelse til Sognerådsformanden

Da jeg gik i 6. klasse blev der talt en del om, at Herborg skole skulle nedlægges. Det var vi skolebørn meget kede af, for det ville betyde, at vi så skulle til Videbæk skole og det ville vi i al fald ikke før efter 7. klasse. Torben Bach fra min klasse forfattede et brev til sognerådsformand Niels Jensen om, at det ville vi i al fald ikke finde os i.

Brevet var ikke særlig diplomatisk må man sige. Det startede med ordene: "Skift Niels Jensen ud med en ko, den kan være ligeså god".

Alle vi elever i klassen skrev under, og sendte brevet afsted.

Jeg har sidenhen hørt, at Just Pedersen efterfølgende blev spurgt ind til brevet – og han anede ikke noget som helst – det var helt og holdent Torbens ide.

Om det var det brev der gjorde, at skolen ikke blev nedlagt den gang skal jeg ikke sige, men jeg ved, at det skabte en del røre i sognerådet.

Rold Skov

Vi skulle jo på udflugter i vor skoletid. Jeg husker især engang jeg i den mindste klasse skulle på udflugt til Rold Skov.

Der skulle vi lege gemmeleg – og vi skulle derfor sørge for, at vi fandt et godt gemmested.

Jeg må have været dygtig til at gemme mig, for pludselig kunne ingen finde mig. Der blev – som jeg husker det, og har fået fortalt – slået alarm, og flere mennesker kom til for at lede efter mig.

Det blev en af de større drenge fra skolen der fandt mig – dybt sovende i en grøft. Så man kan vist rolig sige, at jeg vandt den gemmeleg.

Men det havde været temmelig sindsoprivende for min mor, som også var med på udflugten, at jeg sådan var væk i langt over en time.

Begravelser

I 1960 døde min fars mor og vi skulle naturligvis til begravelse. Begravelsen skulle foregå fra Nr. Vium kirke, og jeg kan faktisk stadig svagt huske det.

Men jeg var mere interesseret i at gå på opdagelse i området uden for kirken, og vupti var jeg væk. Efter hvad jeg har fået fortalt, ja så var det højest et par minutter, men nok til, at der blev kigget efter mig.

Godt der blev det, for jeg var på vej mod Vorgod Å, som ligger tæt på Nr. Vium kirke, og lige da nogen fik øje på mig, ja så faldt jeg i åen.

Efter hvad jeg senere har fået fortalt, så var der mange mænd der kom spurtende for at få mig op af åen, og far måtte springe i åen for at få fat i mig.

Heldigvis skete der ikke mere, jeg blev ikke engang syg efter den kolde dukkert.

Året efter, i 1961, døde min mors far så. Derfor skulle vi til Ejerslev hvor han skulle begraves fra Ejerslev kirke.

Bagefter var der kaffe og brød i forsamlingshuset, som også var skolens gymnastiksal. Der var rigtig mange mennesker, og mange af mine fætre og kusiner. Ude i skolegården var der gravet et meget stort hul.

En af mine, noget større fætre, skulle blære sig ved at vise hvor let han kunne hoppe over det hul.

Jeg ville naturligvis ikke stå tilbage for ham, så jeg sprang også. Ak og ve, jeg kom ikke over hullet, og faldt ca. 3 meter ned, og slog mit hoved ind i noget beton der var i hullet.

Jeg husker stadig, da den sorte ambulance kom, og fik mig med til sygehuset i Nykøbing. Jeg var sluppet billigt ved kun at få slået hul mellem munden og kæben. Jeg blev indlagt, og var på sygehuset i 3 dage, så mor måtte blive på Mors, og vente på, at jeg blev udskrevet.

Godt, at der ikke var flere bedsteforældre som døde – for det var jo farlig for mig at være til begravelser.

Konfirmation

Den 3. maj 1970 blev jeg konfirmeret i Herborg kirke sammen med alle mine klassekammerater, og det var en rigtig dejlig dag.

Konfirmationsforberedelserne var foregået i præstegården i Sønderup som ligger lige midt mellem Nr. Vium kirke, og Herborg kirke. Konfirmationsforberedelserne foregik sammen med eleverne i Nr. Vium skole, men vi blev konfirmeret i henholdsvis Nr. Vium kirke og Herborg kirke.

Vi blev transporteret til præstegården med bus, og når vi var færdige blev vi også kørt retur til Herborg skole med bus.

Da mine forældre ikke havde bil, ja så kørte jeg, og mine forældre sammen med Aksel og hans forældre til kirken den dag vi skulle konfirmeres.

På det tidspunkt var Ellen flyttet fra den lejlighed som lå ved siden af os. Far havde slået en væg ned, og nu havde vi så hele Ellens lejlighed til vor rådighed. Min konfirmationsfest foregik i Ellens gamle stue – og vi var rigtig mange da alle mors og fars søskende stadig levede på det tidspunkt.

Jeg havde en rigtig dejlig dag, og jeg fik den fyrstelige sum af kr. 1.040 fra borgere i Herborg.

Efter konfirmationen blev alle der havde givet mig en gave eller et beløb, inviteret til kaffe med brød hjemme hos os. Jeg tror, at det strakte sig over 4 aftener inden alle havde været hos os.

FIGUR 3: HERBORG KIRKE HVOR JEG ER DØBT OG KONFIRMERET

FIGUR 4: MIG PÅ MIN KONFIRMATIONSDAG

Mejeritur

Viggo, som jo havde været karl hos Jens Chr. Jensen holdt på gården, og fik i stedet arbejde på Høng mejeri i Nr. Vium.

Han hentede mælk fra bønderne rundt omkring i både Nr. Vium og andre steder. Ja, han hentede mælk helt i Arnborg kan jeg huske.

Mange gange fik jeg lov, at tage med Viggo på arbejde, og jeg nød sådan en lørdag morgen kl. ca. 5 hvor jeg satte mig ind i Viggos bil for at køre med ham på arbejde.

Dengang satte bønderne mælken ud i mælkejunger, og de skulle så læsses på lastbilen som Viggo kørte. Jeg hjalp så godt jeg kunne, men jeg har nu nok ikke været til stor hjælp, for jungerne var rigtig tunge.

Husker, at et par steder var vi inde, at få kaffe og boller, og et sted havde vi nogen gange rundstykker med til. Det var altid rigtig hyggeligt, og jeg nød de ture sammen med Viggo.

Inge Else og Viggo

Som tidligere nævnt, ja så havde jeg rigtig meget med Viggo at gøre, både på gården, og på turene i lastbilen fra Høng mejeri.

Jeg kom også en del i deres hjem, både da de boede på Enggårdsvej og da de flyttede ind i et helt nybygget hus på Finderupvej.

Min mor, og Inge Else kom også en del sammen til en kop kaffe med mere, og i det hele taget kan jeg kun sige mange tak for rigtig mange gode stunder i deres nærvær.

Ofte inviterede Viggo mig med til Videbæk når de, om fredagen, skulle handle ind i brugsen. Det kunne jeg godt lide, og ofte fik vi da også en pølse ved pølsevognen i Videbæk.

Af og til var jeg også inviteret med til Tim hvor Inge Else kom fra, og hvor hun stadig havde familie. Der var der en dreng som jeg kunne lege med – så det var nogle rigtig gode ture.

Telttur

Engang fik Gert Dejgaard, som boede på Møllevej, og jeg lov til at tage på en lille ferie ved Kvie Sø. Gerts far kørte os ned til den campingplads hvor vi skulle være.

Jeg husker, at vi havde nogle rigtig gode dage og at vejret var rigtig fint.

Andespil

I efteråret og vinteren var der næsten altid andespil i gymnastiksalen på Herborg skole. Min mor holdt meget af, at være med, og som regel kom Irene Nielsen hjem til os, og så gik hende, og mor afsted til andespillet.

Der kunne man vinde ænder, flæskesteg, og kvarte grise, og det var forskellige foreninger der holdt andespillene for at tjene lidt til foreningens kasse.

Nogle gange var jeg også med, og engang var jeg så heldig, at jeg vandt en kvart gris. Det var stort for mig og jeg fik, som jeg husker det, en fin betaling fra mor for at overdrage den kvarte gris til hende.

Men blandt børnene i Herborg kom jeg til, i en periode, at hedder "Niels andespil". Jeg tror, at det var Ole Dalgaard der var ophavsmand til øgenavnet – og han fik hurtig mange af de andre børn med på det.

Senere har Ole og jeg tit grinet af det, og ingen tvivl om, at Ole var meget misundelig på den gevinst.

Den enarmede mand

I 1960'erne var der en filmserie som hed "Flygtningen". Hovedpersonen var en læge, som fejlagtig blev anklaget for mord på sin hustru.

Lægen jagede en enarmet mand, da han havde set ham flygte fra huset hvor konen var blevet myrdet. Jeg fulgte meget med i den serie, og jeg syntes det var temmelig uhyggeligt.

En aften min mor gik udenfor så hun et par drenge som sneg sig rundt ved vort hus. Den ene havde den ene arm gemt så det så ud som om han var enarmet.

"Hvad i alverden laver I her" udbrød mor – og det viste sig, at det var Ole og Aksel der ville forskrække mig.

De var vist nok temmelig flove da de blev pågrebet i deres foretagende.

Ødelagte sko

Jeg husker engang, at Aksel og jeg ville til Videbæk for at se en "sengekantfilm" i biografen. Det var jo ikke noget man talte højt om dengang, at man så sådanne film. Hvad vi har haft af undskyldning for at tage til Videbæk husker jeg ikke, men afsted kom vi.

Jeg sad bag på Aksels knallert, og det gik også fint til Videbæk.

Da vi skulle hjem, ja så slappede jeg af i benene, og mine sko ramte vejen. Ak og ve, da vi kom hjem, var begge sko faktisk kun laser, og de kunne i alt fald ikke bruges længere.

Det var næsten helt nye sko, og jeg husker, at mor blev meget ked af det, for sko var også dyre dengang.

Knallert

Da jeg blev 15 år fik jeg en knallert – en Radexi – som jeg var rigtig glad for. Den gjorde det meget lettere, at køre både til Videbæk, og hvor jeg ellers kørte hen. Det var en god knallert, og i Herborg var vi så heldige, at der var en mand, Mads Vesterby, som kunne lave knallerterne når de gik i stykker. Han var meget dygtig, og han var også billig, i al fald i forhold til, hvis man skulle have noget lavet andet sted.

Knallerten blev også brugt når jeg bare skulle ud i "det blå", og nogle gange var jeg så heldig, at Anna Korsholm, som boede et par huse fra mig, ville med.

Vi havde nogle gode ture, men jeg husker også engang, at vi var kørt til Kulsøen i Trolldhede. Der var det lige ved at gå galt, for en meget gal hund jagtede os. Det var vist et mirakel, at ingen af os blev bidt.

Selvsamme Anna fik også engang lov at køre knallerten, men ak og ve, Anna mistede herredømmet over den, og kørte lige ind i en hæk. Det gav nogle små skrammer på knallerten, men hun var nu hurtig tilgivet. Anna kom heldigvis ikke noget til.

Jeg kan også fortælle, at min knallert aldrig, som i aldrig, har været gjort ulovlig. Jeg kunne jo se, at rigtig mange kunne køre fra mig, men jeg har aldrig haft lyst til, at ændre på knallerten.

Fætre i Nr. Vium

Min fars ene søster boede i Nr. Vium hvor hun sammen med sin mand drev et landbrug. De havde to drenge, mine fætre, og jeg nød, at komme på besøg hos dem.

Ofte cyklede jeg de ca. 11 km. som der var fra mit hjem til deres. Og min yngste fætter, og jeg havde rigtig mange gode timer hvor vi lavede alt muligt.

Nogle gange fik jeg lov, at overnatte hos min fætter, og så sov vi nogle gange i halmen over i laden. Det var lidt uhyggeligt når det var mørkt, men vi syntes det var godt, og vi havde mange gode nætter i den lade.

Kan huske, at min fars søster var rigtig god til at lave is. Og hun havde næsten altid hjemmelavet is, som vi nød i fulde drag.

Der var en lille bæk på gårdens jord, og der fiskede vi også af og til, men jeg husker nu ikke, at det var de store fangster vi gjorde.

Duer

En af mine klassekammerater, Gustav, boede ude på landet i Vester Herborg, og der kom jeg også ind i mellem. Hans forældre, Jenny og Mads, var nogle rigtig rare og søde mennesker som det var en hel fornøjelse at besøge.

Gustav havde en gang nogle duer som skulle slagtes, og jeg var så heldig, at jeg var der medens det skete og bedst af det hele, ja så fik jeg nogle stykker med hjem.

Det var virkelig dejlig mad, og mums hvor det smagte godt.

Gal hund

På Herborg Andelsmejeri boede en af mine rigtig gode kammerater, Ole Dalgaard, og ofte kiggede jeg forbi. Familien Dalgaard havde en gravhund, og den kunne ikke rigtig lide mig.

Jeg fik stor færdighed i, at så snart jeg havde banket på døren, ja så åbnede jeg døren, og i samme sekund sprang jeg op på deres køkkenbord hvor hunden så ikke kunne nå mig.
En enkelt gang gik det galt for mig, og jeg blev bidt. Heldigvis ikke særlig alvorlig, men bange for den hund, ja det var jeg.

Mejeriet

Jeg kom som sagt ofte på mejeriet, og der havde Ole og jeg nogle gode stunder. Ole havde et par boksehandsker, og tit og ofte tog vi en boksekamp i en af deres stuer.
Da Ole kun havde et par handske, ja så måtte vi nøjes med at have handske på den ene hånd, og det var forbudt at slå med den hånd der ikke var handske på.
Jeg husker engang, at Oles lillesøster, Irene, kom i vejen for os, og pludselig fik hun sådan en på siden af hovedet, at hun gik i brædderne.
Der fik Ole, og jeg en velfortjent røffel af Oles far.
Jeg husker også, at der ved siden af mejeriet var en ovn, eller noget i den retning, hvor der blev kogt kartofler. De smagte himmelsk kan jeg huske, og vi børn fik lov til at spise løs af dem.

Olympiade

Det var også ved mejeriet, at Ole Dalgaard holdt noget som jeg tror han kaldte Olympiade. Der foregik det, at rigtig mange af os børn i Herborg var med til mange forskellige former for idrætskonkurrencer.
Vi løb, vi sprang og vi løftede tunge ting. Som jeg husker det, ja så sad Ole som regel på et trappetrin med et vækkeur som han brugte til at holde styr på hvilke tider vi havde i løb.
Det var rigtig fornøjeligt, og de fleste af Herborgs børn, har med garanti været med til i al fald nogle af de gange der blev holdt olympiade.

Sommerferier

Min mor stammede fra Mors, faktisk helt oppe fra Nord Mors, en lille landsby som hedder Ejerslev. Da jeg var barn boede der stadig en søster og en bror i byen.
Hver sommer tog vi på sommerferie i Ejerslev, og vi boede hos mors bror, som stadig boede i mors barndomshjem.
Naboen til barndomshjemmet, ja det var mors søster hvor vi naturligvis også kom rigtig meget.
Vi havde ikke bil, så mor og jeg måtte tage bus, og tog for at komme frem. Far havde ikke så meget ferie, så når mor, og jeg havde været en god uges tid i Ejerslev, ja så kom far for at være der den sidste uge af vor ferie.
Det var nogle fantastisk gode ferier vi der havde. Mor havde hele 6 søskende, og de kom også hjem på ferie. Så der var rigtigt liv og glade dage i sommerferierne.
Der var rigtig mange fætre og kusiner og de fleste af dem var jævnaldrende eller lidt ældre end mig, og vi havde det fantastisk sjovt i de uger vi var sammen.
Huset lå ca. 500 meter fra Limfjorden, og ofte var vi ved vandet for både at svømme eller fiske.
Jeg husker det helt fantastiske sammenhold der var mellem alle mors søskende, de nød virkelig hinandens selskab.

FIGUR 5: MIG OG MINE FORÆLDRE ENGANG I 1960'ERNE

Bjerringbro

I Bjerringbro havde min mor også både en søster og en bror. Derfor var det naturligt, at vi også ofte kom der. Også til Bjerringbro brugte vi offentlig transport, og jeg kunne rigtig godt lide, at køre især med tog. Når vi var i Bjerringbro var det hos mors søster vi skulle bo, og de havde et rigtig godt værelse som vi boede i, i den tid vi var der.

Mors søster, og mand havde to piger, Inger og Kirsten, og de var ganske vist et par år ældre end mig, men alligevel kunne vi lege rigtig godt sammen.

Senere i livet, hvor vi fik andre interesser, ja så var vi også en del sammen til både fest og ballade.

Mors bror var ansat i et bageri hvor han bl.a. kørte rundt med brød til folk rundt omkring Bjerringbro. Når vi var på ferie i byen, ja så var jeg ofte med ham rundt, og det var rigtig spændende.

Han arbejdede også på den lokale biograf i Bjerringbro. Han var operatør, og altså den der satte filmene i maskinen og spillede dem for publikum.

Mange gange har jeg været med ham, og set filmene oppe fra hans rum i biografen. Også dette nød jeg i fulde drag.

Min mors søsters mand var en ivrig lystfisker, og da Gudenåen jo løber midt gennem Bjerringbro, derfor var jeg også ofte med ham ude at fiske.

Jeg har aldrig været god til at fiske, men alligevel husker jeg engang hvor jeg fangede en meget stor laks, og Villiam, mors søsters mand, ikke fangede noget. Da var han meget tavs da vi kom hjem.

Ture med Krogsgaard

Som tidligere nævnt havde vi ingen bil i mit barndomshjem. Det betød, at vi ofte måtte bruge den offentlige trafik, og det var også rigtig fint når vi skulle på ferie, eller have længere ophold forskellige steder.

Når vi kun skulle afsted en enkelt dag, ja så lejede far ofte Peder Krogsgaard til at køre os. Jeg husker, at om efteråret skulle vi altid til et ålegilde på Mors. Mors søster og hendes mand havde jord helt ned til Limfjorden, og den fiskeret der fulgte med, havde de solgt til en anden. I aftalen stod, at de hvert år skulle have et antal kilo ål.

Flere gange havde vi lejet Peder Krogsgaard til at køre, og han var selvfølgelig også med inde at spise ål. Efter Peder Krogsgaard holdt, så har far også lejet Knud Krogsgaard, når vi skulle på en endagstur.

FIGUR 6: MOR OG FAR I BEGYNDELSEN AF 1950'ERNE HVOR DE CYKLEDE FRA HERBORG TIL EJERSLEV

Torben og Jens

Et sted jeg ofte kom som barn og ung, ja det var hos Torben og Jens Bach. De boede sammen med deres forældre, Eva og Peter Bach, på Møllevej.

Der var yderligere to børn i familien, Kurt og Tove, men de boede ikke længere hjemme da jeg begyndte, at besøge familien.

Det var nogle virkelige rare og sympatiske mennesker, og især Peter Bach har jeg snakket rigtig meget med om især politik.

Torben og jeg gik i klasse sammen medens Jens gik i en klasse under os. Familien havde i mange år hund.

Og jeg, og Jens har gået rigtig mange ture på jernbaneskinneerne hvor der var rigtig gode forhold for at lufte hunden.

Da vi blev lidt ældre gik Jens, og jeg også en del i byen sammen, og ofte var vi også sammen med både Ole Dalgaard, og hans bror Erik Dalgaard, når vi skulle ud i weekenderne.

Vi havde rigtig mange gode ture rundt til rigtig mange haller i det vestjyske, og af og til var det også Ringkøbing eller Holstebro eller for den sags skyld Varde der var målet for vore ture.

Ulykke

Peter Bach havde på et tidspunkt en bil selvom han ikke havde kørekort. Bilen var til brug for Torben som jo boede hjemme.

Jeg husker, at engang Torben var på udlandstur – jeg husker ikke hvortil – men da han skulle komme hjem til Skjern Banegård blev jeg spurgt om jeg ville hente ham i bilen.

Det ville jeg meget gerne for jeg havde netop fået kørekort, og havde ingen bil, så det var skønt, at komme ud at køre.

Den manglende rutine gjorde så desværre, at da jeg kom til et lyskryds i Skjern, ja så glemte jeg fuldstændig alt om højre vigepligt.

Der skete et sammenstød, og jeg havde den fulde skyld for uheldet.

Til stort held for mig, ja så havde bilen der var kørt sammen med mig ingen bremses der virkede, og derfor ønskede manden ikke politiets indblanding hvilket jeg også var meget lettet over.

Bilen kunne køre videre, og jeg fik hentet Torben, og kørt ham hjem og selvom bilen havde fået en ret stor skade, ja så hørte jeg aldrig et ondt ord om det fra Peter.

Det var dog en meget "lille" Niels der fik bilen afleveret til Peter.

Uglegylp

I Videbæk skole havde jeg en lærer, Christian Hjorth, som var en ivrig ornitolog. Ja, han blev da også formand for Dansk Ornitologisk Forening efter vi gik ud af skolen.

Han ville gerne, om vi elever ville kigge efter uglegylp rundt omkring. Når vi havde fundet noget blev det noteret, og Christian Hjorth fik besked om, hvor det var fundet. Det synes jeg da var spændende, og jeg kiggede meget efter uglernes gylp.

Flere gange var jeg så heldig, at Anna Korsholm også ville hjælpe, og mange gange har Anna og jeg været rundt i skovene omkring Herborg for at lede.

Bent Vestergaard

Et sted jeg kom meget som barn var hos Ellen Vestergaard. Hun og sønnen Bent boede også på Skolevej skråt overfor os.

Bent blev i daglig tale altid kaldt "Bent Post", og han og jeg havde mange timer sammen med både leg og tv-underholdning.

Bent var nogle år ældre end jeg, men vi havde det godt sammen.

Bent kom i lære som købmand hos en købmand i Videbæk, og jeg mente, at det var et job også for mig. Så da jeg engang skulle i skolepraktik, ja så fik jeg lov til at være i den købmandsforretning en uge. Det var sjovt, men jeg fandt da i al fald ud af, at købmand skulle jeg ikke være.

FIGUR 7: I 1968 BLEV JEG DEN LYKKELIGE EJER AF EN SKRIVEMASKINE

Elektriker

Som nævnt fandt jeg ud af, at købmand skulle jeg ikke være, men hvad ville jeg så når jeg kom ud af skolen? Næste praktik fik jeg hos en elektriker, også i Videbæk, men heller ikke det var noget jeg ønskede at gøre til min levevej.

Sportsforretning

Den sidste erhvervspraktik jeg var i var i en butik som solgte sportsudstyr og sportstøj. Butikken lå i Herning, og jeg mente, at det måtte være et spændende arbejde.

Jeg var så heldig, at vor nabo, Kristian Hansen, havde en søn, Vagn, som arbejdede i Herning. Så jeg fik en aftale med Vagn om, at jeg kørte med ham om morgenen til arbejdet.

Det viste sig dog, at heller ikke det var noget for mig.

Så det blev ikke erhvervspraktikken der fortalte mig hvad jeg skulle lave, men det var jo rigtig godt, at jeg kunne få afprøvet nogle af de ting jeg havde tænkt på, at det skulle jeg lave i mit voksenliv.

Naboer

Vi boede på Skolevej 7, og på den ene side boede Inger og Svend Jensen, og på den anden side, lige efter vandværket, der boede Kathrine og Kristian Hansen. Det var rigtig gode naboer, og jeg kom da også en del begge steder.

Jeg kan huske, at jeg meget gerne ville lytte til musik når jeg besøgte Inger og Svend. De havde tre børn, Margit, Jens Ole og Gert, og når jeg besøgte dem, ja så gav Inger ofte saftvand og boller.

Naboerne på den anden side, Kathrine og Kristian Hansen var noget ældre, og deres børn også noget ældre end mig, men også der kom jeg en del. Det var som regel sammen med mor eller far der kom en del sammen med dem.

Kathrine døde desværre i 1972, og Kristian boede derefter stadig i huset indtil 1986 hvor han døde som 101-årig.

I mange år var mor i øvrigt hjemmehjælper for Kristian Hansen.

FIGUR 8: SKOLEVEJ 7 I 1970'ERNE

EF-valget

I 1972 skulle der være folkeafstemning om hvorvidt Danmark skulle ind i EF eller ej. Valget skulle foregå den 2. oktober, og jeg var på det tidspunkt meget mod, at vi skulle være medlem.

Det samme var min klassekammerat, Torben Bach. Torben var langt mere inde i problematikken om ja eller nej til EF, men jeg var helt enig med ham i, at vi i al fald ikke skulle med.

Torben havde fået en plakat fra modstanderne, og den satte vi op i et mast tæt på skolen. Nu var langt, langt de fleste i Herborg jo for et ja til EF – og Torben og jeg blev enige om, at der nok ville være nogen der pillede plakaten ned.

Så derfor fandt vi på, at vi ville overnatte i bygningen hvor skolens gymnastiksal var. Vi henvendte os til førstelærer Peder Just, og vi fik lov til at låne nøglen til bygningen.

Så ved sengetid tog Torben, og jeg afsted mod skolen for at vogte over plakaten. Ak og ve, vi vågnede op tidlig om morgenen, og så, at plakaten stadig hang hvor den skulle. Men en god søvn fik vi da.

Folketingsvalg

Når der var folketingsvalg fik vi altid besøg af Ninna og Johannes Nybo fra Genforeningsvej, samt Mary og Henry Bach fra Skolevej. I det hele taget besøgte de tre ægtepar ofte hinanden, også når der ikke var valg. Det var rigtig hyggelige valgaftner hvor der blev fulgt med i valgets resultat, og diskuteret politik. Som jeg husker det, ja så var alle dog ret enige i hvilken politik de ønskede.

Der blev serveret smørrebrød eller landgangsbrød, og dertil blev der nydt en øl.

Indkøb

Jeg kunne, som barn, godt lide at handle ind for mine forældre. Der var jo en del forretninger i Herborg i 1960'erne, og det var både Brugsen, Købmand Mølhede, Brødudsalget og Slagteren jeg handlede hos. Jeg kan huske, at vi havde en bog som blev brugt når det var i Brugsen der skulle købes ind. Så skrev mor i bogen hvad der skulle købes, og jeg afleverede bogen til uddeleren eller en anden ekspedient når jeg kom ind i butikken. Så fandt de varerne frem, og skrev prisen i bogen, og jeg kunne tage hjem med varerne. Som jeg husker det, ja så blev der betalt en gang om måneden.

Husker også, at om søndagen skulle vi have rundstykker. Det var en fast bestilling som gjaldt søndag efter søndag.

Jeg husker også, at far ved siden af rundstykkerne skulle have en spandauer og mor og jeg fik et stykke chokolade.

Der var også en købmand mere i Herborg, nemlig købmand Knudsen. Der kunne man aflevere sin tipskupon. Købmand Knudsen tog så tipskuponerne fra ugens løb med til Videbæk, og fik dem lavet hos boghandleren.

Så kunne man hente sin nu gyldige tipskupon i butikken bagefter. Købmand Knudsen tog et ubetydelig beløb for hver kupon for ulejligheden.

Jeg husker, at når der blev handlet hos slagteren, ja så fik jeg af og til en halv pølse af ham. Det smagte rigtig godt, og det må siges, at være god kundepleje.

Bornholm

I 6. klasse var vor klasse på tur til Bornholm. Vi havde i klassen sparet op til turen ved, at vi kunne komme med en 5 krone eller en ti krone når vi havde råd. Pengene afleverede vi til vor klasselærer Just som holdt regnskab med hvem der havde betalt hvor meget.

Det blev aftalt, at ingen skulle have mere end kr. 110 med i lommepenge, men det var faktisk også ret mange penge på det tidspunkt.

Da vi skulle afsted til Skjern Banegård kørte jeg med min klassekammerat, Poul, og det var hans far, Holger Poulsen der kørte. Der var også et par andre fra klassen med i bilen, hvem husker jeg ikke længere.

Vi kørte så til Fredericia hvor vi skulle skifte til toget til København.

Da vi kom til København skulle vi i Tivoli – og for langt de fleste af os var det første gang vi var der, ja første gang vi var i København.

Efter turen i Tivoli skulle vi sejle fra København til Rønne – og skibet vi sejlede med hed "Kongedybet".

Heldigvis var det en stille tur uden søgang af betydning, og jeg tror, at vi alle havde en rigtig god tur med skibet. Vi sov på dækket – i al fald så meget man nu kunne når man sådan var ude at rejse.

Det var fru Just og Just som var med os, og Just havde fået alle vore lommepenge som han holdt regnskab med.

Hver morgen kunne vi bede om et beløb som vi ville bruge den dag – og det var et rigtig godt system for det betød, at alle havde penge til alle dage.

Vi boede i Tejn, og vi så alle de seværdigheder man nu engang skal se når man er på Bornholm. Især husker jeg Rokkestenen som en stor oplevelse, og turen til Christiansø var også mindeværdig. Det sidste dog fordi mange af os blev søsyge på turen til øen. Men det lod vi os ikke slå ud af, og vi havde en rigtig dejlig tur til Bornholm.

Nytårsaften

Jeg husker især en nytårsaften hvor jeg var, tror jeg, 15 år. En god kammerat, og jeg havde aftalt, at når vi var færdige med at spise nytårsmenuen sammen med vore familier, ja så skulle vi til bal i Videbæk. Da det jo var nytårsaften syntes vi, at vi skulle have noget at drikke.

Vi var godt klar over, at vore forældre ikke ville billige, at vi skulle have alkohol, så derfor havde vi gemt en flaske snaps samt nogle øl nede ved jernbanen, og vi holdt mund med, at vi ville til bal. Vore forældre vidste, at vi var sammen, men de troede, at vi blev i Herborg.

Som aftalt mødtes vi ved jernbanen, og vi begyndte at gå mod Videbæk langs skinnerne. Det var meget koldt og vi delte øl og snaps.

Min kammerat kunne godt – nogenlunde – tåle mosten, men det sidste jeg husker, ja det var at jeg så bygningen hvor ballet skulle foregå.

Det næste jeg husker er, at jeg ligger i min seng, og mor sidder på en stol ved siden af. Hold da kæft hvor var jeg syg. Mor og far var da heller ikke ligefrem stolte af situationen, men som jeg husker det blev jeg hurtig tilgivet min store dumhed.

Der var sket det, at jeg var faldet omkuld af druk og heldigvis var der nogen der havde sørget for, at jeg kom ind i en taxa som kørte mig hjem.

Der gik mindst 15 år før jeg igen kunne tåle, at dufte til en flaske snaps, og nok 20 år inden jeg igen fik mig en lille snaps til en sildemad.

Fiskemand

I hele min barndom kom der om mandagen en fiskemand til Herborg. Husker, at han sang hver gang han parkerede bilen. Så kom husmødrene ud fra husene, og købte den fisk de nu havde lyst til den mandag. Jeg husker også, at fiskemanden, Børge, ikke var karrig med, at give kattene nogle fiskehoveder når han holdt for at ekspedere kunderne.

Sommerferiejob

Da jeg var blevet konfirmeret ville jeg gerne tjene lidt penge i mine sommerferier. Far, som jo arbejdede på mejeriet i Videbæk, skaffede mig et sommerferiejob, jeg tror i 1971 første gang, på Arinco.

Jeg husker tydeligt hvor hårdt det var, at stå ved et samlebånd og påfylde mælkepulver i sække. Men da jeg jo, ligesom alle andre, havde et frikort, så var det rigtig gode penge jeg kunne tjene.

Et år fik jeg sommerferiejob hvor jeg skulle hjælpe den elektriker som var ansat på mejeriet. Det kunne jeg godt lide da det var langt mere afvekslende end at stå ved et samlebånd.

Nutiden

Jeg tænker med glæde, tit tilbage på min barndoms Herborg, og de gode år jeg tilbragte der. Jeg havde en rigtig dejlig barndom, og tror ikke, at jeg kunne have haft det bedre nogen steder.

Jeg havde nogle rigtig dejlige forældre, og jeg havde en rigtig god og tryk barndom og ungdom.

I dag er der ikke mange jeg kender i Herborg, og når jeg nogle gange om året kommer forbi for blandt andet at besøge mine forældres gravsted, ja så er det meget sjældent jeg ser nogen kendte ansigter.

Jeg har i dag lidt kontakt med nogle af barndommens legekammerater på Facebook, men ellers har jeg da minderne, og de er gode.

Dog ser jeg stadig min gode ven, Ole Dalgaard, og hans hustru. Vi ses heldigvis flere gange i årets løb. Blandt andet har vi en fast tradition med, at vi skal have en Pinsebrunch et eller andet sted i landet, og vi har også en odds klub, hvor vi bruger gevinsterne til at tage på et week-end ophold.

Nytårsaften har vi også tilbragt sammen i mange år.